

רעפ 1547-07-25 - האני מחאמיד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1547-07-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: האני מחאמיד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס,
מ' דאוד ונ' סילמן) בע"פ 63742-02-25 מיום
22.05.2025

בשם המבקש:

החלטה

זוהי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס, מ' דאוד ונ' סילמן) בע"פ 63742-02-25 מיום 22.05.2025. בגדרו, נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופטת ר' סגל מוהר) בת"פ 6934-04-21 מיום 09.07.2024 ויום 14.01.2025, בהתאמה.

הרקע והבקשה דנן

1. ביום 05.04.2021 הוגש נגד המבקש כתב אישום בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג; תקיפת בת זוג; ואיומים, לפי סעיפים 382(ג), 382(ב), ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בהתאמה. כתב האישום מתאר ארבעה אירועים בהם תקף המבקש את המתלוננת, ואיים כי יפגע בה אם תתלונן נגדו. האירועים התקיימו בין השנים 2017-2019, בתקופה בה היו נשואים והתגוררו יחד.

2. כאמור, ביום 09.07.2024 ניתנה הכרעת הדין, בה הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו. הרשעתו התבססה על ראיות שכללו, בין היתר, את עדות המתלוננת והודעותיה; עדויות הוריה; תמונות בהן

תיעדה המתלוננת את החבלות שנגרמו לה; ומסמך רפואי המתעד בזמן אמת את תלונתה על החבלות. נקבע, כי גרסת המתלוננת מהימנה, וזו נתמכת בראיות שצוינו. אגב כך, נקבע כי בנסיבות העניין, ונוכח ההסברים שסיפקה המתלוננת, אין בעובדה שמדובר בעדות 'כבושה' כדי לפגוע באמינותה. למול זאת, ביחס לגרסת המבקש, שכפר בכך שנהג באלימות כלפי המתלוננת, נקבע כי המדובר בגרסה "מאולצת, מתחמקת ולא אמינה"; וכי הימנעותו מלהביא עדים רלוונטיים נוספים מחזקת את ראיות התביעה.

3. בגזר הדין מיום 14.01.2025 נדחתה בקשתו של המבקש לביטול הרשעתו. מכיוון שלא הוכיח נזק ממשי המצדיק את ביטול ההרשעה, בפרט ביחס לכך שמדובר בעבירות שאינן קלות ערך. עוד צוין, כי קבלת הבקשה תעביר "מסר שגוי ל[מבקש], למתלוננת ולציבור, בכל הנוגע לאיסור על נקיטת אלימות בכלל ובמערכות יחסים זוגיות בפרט". ביחס לעונש, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירות הוא רחב, ונע החל ממספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, עד ל-18 חודשי מאסר בפועל. בגדרי המתחם, נגזר עונשו של המבקש ל-5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות או איומים, למשך 3 שנים; ופיצוי למתלוננת בסך 3,000 ש"ח. זאת, לאחר שבית המשפט שקל כנסיבות מקלות את היעדרו של עבר פלילי; את העובדה שעדות המתלוננת הייתה 'כבושה'; ואת הזמן שחלף ממועד הגשת כתב האישום. בשולי הדברים יצוין כי גזר הדין נכתב על-ידי השופטת סגל מוהר אך נוכח פרישתה, הוקרא ונחתם על-ידי כבוד השופט א' קפלן.

4. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין, וזה נדחה במלואו. ביחס להכרעת הדין, צוין כי טענותיו של המערער נסובות, רובן ככולן, על ממצאי עובדה ומהימנות, בעיקר ביחס למהימנות עדות המתלוננת - שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהם, בפרט בעבירות אלימות במשפחה. בית המשפט אף בחן את הדברים לגופו של העניין, ואישר קביעותיו של בית משפט השלום ביחס למהימנות העדים, וביחס להשפעת אי-זימונם של עדים רלוונטיים נוספים מטעם ההגנה על ראיות הצד שכנגד. ביחס לגזר הדין, צוין כי הענישה במקרי אלימות במשפחה כוללת לרוב מאסר מאחורי סורג ובריה, בפרט כאשר מדובר במספר אירועים, כך שהעונש שהוטל על המבקש הוא דווקא מקל, ובוודאי שאינו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה. בהמשך לעיכוב ביצוע עונש המאסר שניתן בהסכמת המשיבה, נקבע כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו בעבודות שירות ביום 06.07.2025.

5. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה ביום 01.07.2025, ונסובה הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. בבקשה נטען כי הכרעת הדין לא התייחסה לפגמים באמינות המתלוננת, ביניהם סתירות שונות בעדותה; העובדה שלא ציינה בתביעותיה בבית הדין השרעי כי נתונה לאלימות פיזית; והיותה "מאמינה בכישופים". לחלופין נטען, כי העונש שהוטל על המבקש מחמיר, בשים לב לנסיבות העניין. עוד צוין בבקשה כי בשל תקלה, אבדו חלק מנימוקי הבקשה, והתבקש כי יתאפשר לבא-כוח המבקש להשלימם עד לבוקר שלמחרת יום ההגשה, דהיינו ביום 02.07.2025. ברם, נימוקים אלו לא הוגשו עד למועד כתיבת שורות אלו, ביום 03.07.2025, יומיים לאחר הגשת הבקשה, ויום העבודה האחרון לפני המועד שנקבע להתייצבות המבקש לריצוי

עונשו. בנסיבות אלו, אכריע בבקשה על סמך החומר המצוי לפניי.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, רשות לערער ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, למשל: רע"פ 16979-10-24 אחדות נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (09.10.2024)). לא מצאתי כי הבקשה שלפניי באה בגדר אותם מקרים חריגים. טענות המבקש הן טענות ערעוריות מובהקות, הנטועות כולן בדלת אמות עניינו הפרטני. דומה כי אף המבקש עצמו אינו חולק על כך, מקום בו ציין כי בבקשתו "[...] לא מתעוררת סוגיה עקרונית, חדשנית, ולא מתעוררת שאלה משפטית אשר לא נדונה בעבר כלל".

8. יתרה מכך, טענותיו של המבקש, רובן ככולן, עניינן בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום, ובראשם הקביעה כי עדות המתלוננת היא מהימנה. כפי שציין גם בית המשפט המחוזי בפסק דינו, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, אלא במקרים חריגים (לסקירה רחבה, ראו פסק דיני בע"פ 1324/23 אבו עבד נ' מדינת ישראל, פסקאות 48-60 (15.07.2024)). הדבר נכון ביתר שאת במסגרת 'גלגול שלישי' (ראו, למשל: רע"פ 3879/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.05.2023)). המבקש לא העלה בבקשתו כל טעם מבורר המצדיק התערבות כאמור. לא זו אף זו, טענתו לסתירות בעדותה של המתלוננת זכתה להתייחסות בהכרעת הדין, בה צוין כי גם אם נמצאו סתירות נקודתיות בעדות, אין המדובר בסתירות מהותיות, מקום בו מדובר בריבוי אירועי אלימות. משכך, ונוכח החיזוקים הרבים לגרסתה; וכאשר למולה ניצבת עדותו הבלתי עקבית של המבקש - קבע בית משפט השלום את שקבע. מצדי לא ראיתי טעם להתערבות במסגרת דיונית זו.

9. זאת ועוד, לא מצאתי ממש בטענות המבקש ביחס לעונשו. לבטח שלא ניתן לומר כי הלה עמד בנטל להוכיח כי עונשו סוטה באופן קיצוני לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת, באופן המצדיק התערבות בעונש ב'גלגול שלישי' (ראו למשל: רע"פ 7004/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.10.2022)). יתרה מזאת, וכפי שציין בית משפט קמא, נראה כי העונש שהוטל אף מקל בנסיבות העניין; בפרט כאשר ברקע לדברים מצוי הצורך להבטיח ענישה הולמת בעבירות אלימות מצד בני זוג, נוכח חומרתן (לעניין זה, ראו: רע"פ 4355/24 אבו אנטילי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (23.06.2024)). אף הנסיבות שציין המבקש בבקשתו, דוגמת היעדר עבר פלילי, נשקלו כבר כשיקולים לקולה בעת מתן גזר הדין.

10. לא למותר לציין כי על אף שפסק דינו של בית המשפט המחוזי ניתן כבר ביום 22.05.2025, בחר המבקש להגיש את הבקשה שלפניי רק ביום 01.07.2025, ימים בודדים בטרם המועד שנקבע לריצוי

עונשו; ואף ביקש להשלים נימוקיו במועד מאוחר יותר. דומה כי בכך ניסה המבקש להציב בפני בית המשפט עובדה מוגמרת, ולהוביל למצב בו בית המשפט יעכב את ביצוע עונשו בכדי שתינתן שהות להכריע בבקשתו, כפי שציינתי בהקשר זה בעבר:

"לא אחת, מונחות לפניי שופטי בית משפט זה בקשות רשות לערער לפי סימן ד' 1 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, ב'רגע האחרון', לפעמים ממש ב'דקה התשעים'. במה שעלול להצטייר, לכאורה, כניסיון להציב את בית המשפט בפני סד זמנים שיחייב את דחיית מועד ריצוי עונשו של המבקש, כדי לדון באופן ממצה בבקשתו. אך זאת יידע כל מבקש שפועל כך - לא בנקל יידחה מועד ריצוי עונשו אך בשל הגשת בקשת רשות לערער. שהרי מדובר בחריג לכלל; ביוצא הדופן; במצב דברים שסותר האינטרס הציבורי המשמעותי התומך בריצוי מידי של עונשים. הדברים נכונים מכוח קל וחומר ב'גלגול שלישי'. כל הפועל בדרך זו - צפוי להתבדות" (רע"פ 7578/23 פלוני נ' מדינת ישראל (03.11.2023)).

הבקשה נדחית. המבקש יתייצב אפוא לריצוי עונשו כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"ה (03 יולי 2025).

חאלד כבוב
שופט